

Bruksela, 28 sierpnia 2026 r.
(OR. en)

12560/26

EF 231
ECOFIN 1106
DELECT 135

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	21 sierpnia 2026 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	C(2026) 4973 final
Dotyczy:	ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) .../... z dnia 16.7.2026 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających czynniki, które należy brać pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia podmiotów znajdujących się pod dominującym lub znaczącym wpływem oraz podmiotów zarządzanych w sposób jednolity, a także warunki i kryteria, które mają być stosowane do celów określenia, jaka działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument C(2026) 4973 final.

Załącznik: C(2026) 4973 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.7.2026 r.
C(2026) 4973 final

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) .../...

z dnia 16.7.2026 r.

uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających czynniki, które należy brać pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia podmiotów znajdujących się pod dominującym lub znaczącym wpływem oraz podmiotów zarządzanych w sposób jednolity, a także warunki i kryteria, które mają być stosowane do celów określenia, jaka działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST AKTU DELEGOWANEGO

Dyrektywa (UE) 2025/2¹, która zmienia dyrektywę 2009/138/WE² („dyrektywa Wypłacalność II”), rozszerza uprawnienia organów nadzoru do stwierdzenia, czy podmioty tworzą faktyczną grupę. Wymaga to wzmocnionej współpracy w zakresie nadzoru i wymiany informacji między organami nadzoru państwa siedziby i państwa przyjmującego w odniesieniu do istotnej działalności transgranicznej.

Art. 212 dyrektywy Wypłacalność II zmienionej dyrektywą (UE) 2025/2 ułatwia identyfikację podmiotów tworzących grupę, w szczególności w odniesieniu do grup, które nie są objęte zakresem dyrektywy 2013/34/UE³, oraz grup horyzontalnych, gdzie między podmiotami nie istnieją powiązania kapitałowe lub istnieją słabe powiązania kapitałowe, w szczególności w przypadku gdy udziały kapitałowe są utrzymywane poniżej progów umożliwiających traktowanie ich jako znaczny pakiet akcji lub udział kapitałowy. W tym celu organy nadzoru powinny stwierdzić istnienie grupy na podstawie czynników wymienionych w art. 212 ust. 4 dyrektywy Wypłacalność II. Zgodnie z art. 212 ust. 5 dyrektywy Wypłacalność II w niniejszym rozporządzeniu określa się istniejące czynniki przez wskazanie elementów, które organy nadzoru powinny brać pod uwagę w ocenie czynników wymienionych w art. 212 ust. 4.

Dyrektywą (UE) 2025/2 wprowadzono również do dyrektywy Wypłacalność II art. 152aa, który stanowi, że działalność transgraniczna jest istotna, jeżeli całkowita roczna składka przypisana brutto wynikająca z działalności prowadzonej przez ubezpieczyciela w przyjmującym państwie członkowskim, w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, przekracza 15 mln EUR lub jeżeli organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego uzna taką działalność za istotną dla rynku przyjmującego państwa członkowskiego. Na podstawie mandatu określonego w art. 152aa ust. 2 dyrektywy Wypłacalność II w niniejszym rozporządzeniu określono warunki i kryteria do celów ustalenia takiej „istotności”.

2. KONSULTACJE PRZEPROWADZONE PRZED PRZYJĘCIEM AKTU

EIOPA przeprowadził ocenę skutków obejmującą analizę kosztów i korzyści, a także przeprowadził – w okresie od 1 października 2024 r. do 2 stycznia 2025 r. – konsultacje publiczne w zakresie projektu regulacyjnych standardów technicznych określających czynniki, które organy nadzoru powinny brać pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia podmiotów znajdujących się pod dominującym lub znaczącym wpływem oraz podmiotów, które są zarządzane w sposób jednolity. 27 listopada 2024 r. odbyło się spotkanie

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/2 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego, a także w sprawie zmiany dyrektyw 2002/87/WE i 2013/34/UE (Dz.U. L, 2025/2, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/2/oj>).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj>).

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

z zainteresowanymi stronami w celu omówienia dokumentu konsultacyjnego. Uwagi przekazało trzynaście zainteresowanych stron. Na podstawie uwag zainteresowanych stron dopracowano treść projektu regulacyjnych standardów technicznych, nie zmieniając ogólnego podejścia określonego w dokumencie konsultacyjnym. Ponadto wprowadzono zmiany redakcyjne mające na celu poprawę jasności prawa w odniesieniu do tych przepisów.

EIOPA przeprowadził ocenę skutków obejmującą analizę kosztów i korzyści, a także przeprowadził – w okresie od 1 października 2024 r. do 2 stycznia 2025 r. – konsultacje publiczne w zakresie projektu regulacyjnych standardów technicznych dotyczących istotnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w odniesieniu do rynku przyjmującego państwa członkowskiego. 27 listopada 2024 r. odbyło się spotkanie z zainteresowanymi stronami w celu omówienia dokumentu konsultacyjnego. Uwagi na temat dokumentu konsultacyjnego przekazało siedem zainteresowanych stron. Na podstawie uwag zainteresowanych stron dopracowano treść projektu regulacyjnych standardów technicznych, nie zmieniając ogólnego podejścia określonego w dokumencie konsultacyjnym.

3. ASPEKTY PRAWNE AKTU DELEGOWANEGO

Niniejsze rozporządzenie delegowane przyjmuje się na podstawie art. 212 ust. 5 i art. 152aa ust. 2 dyrektywy Wypłacalność II zmienionej dyrektywą (UE) 2025/2.

Określono w nim czynniki, które organy nadzoru muszą uwzględnić w celu stwierdzenia istnienia dominującego lub znaczącego wpływu osoby fizycznej lub podmiotu na inny podmiot lub w celu wskazania podmiotów zarządzanych w sposób jednolity. Doprecyzowano cztery czynniki wymienione w art. 212 ust. 4 dyrektywy Wypłacalność II, a mianowicie kontrolę lub możliwość wpływania na decyzje, silną zależność, skoordynowane decyzje finansowe lub inwestycyjne, skoordynowane i spójne strategie, wraz z elementami potwierdzającymi określającymi te czynniki. Krajowe organy nadzoru są zobowiązane do oceny istotności i stałego charakteru tych elementów potwierdzających w poszczególnych przypadkach, a swoje decyzje muszą opierać na zbiorze dowodów, a nie na odrębnych warunkach.

Zapewniając jasne kryteria identyfikacji, niniejsze rozporządzenie będzie promować konwergencję praktyk nadzorczych oraz wspierać skuteczny i efektywny nadzór nad grupą, przyczyniając się tym samym do ochrony ubezpieczających oraz do realizacji celu, jakim jest ograniczenie obciążeń.

Ponadto, działając na podstawie mandatu określonego w art. 152aa ust. 2, w niniejszym rozporządzeniu określa się kryteria i warunki, na jakich organy nadzoru państwa przyjmującego ustalają, czy transgraniczna działalność ubezpieczeniowa jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego. Ramy prawne skupiają się na dwóch głównych elementach: koncentracji działalności i jej istotnym wpływie na ubezpieczających oraz na stabilności finansowej.

Dzięki uwzględnieniu czynników jakościowych i ilościowych bez ustalonych progów niniejsze rozporządzenie zapewnia elastyczność nadzorczą, biorąc pod uwagę specyfikę rynków krajowych. Konkretnie wskaźniki obejmują udział w rynku mierzony wielkością składek przypisanych brutto oraz poziom potencjalnej szkody dla konsumentów.

Niniejsze rozporządzenie będzie wspierać skuteczny i efektywny nadzór nad działalnością transgraniczną, a tym samym przyczyni się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i ochrony ubezpieczających.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) .../...

z dnia 16.7.2026 r.

uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających czynniki, które należy brać pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia podmiotów znajdujących się pod dominującym lub znaczącym wpływem oraz podmiotów zarządzanych w sposób jednolity, a także warunki i kryteria, które mają być stosowane do celów określenia, jaka działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II)⁴, w szczególności jej art. 152aa ust. 2 akapit trzeci i art. 212 ust. 5 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W przypadku dominującego wpływu lub znaczącego wpływu lub w przypadku grup horyzontalnych, gdzie między poszczególnymi zakładami nie istnieją powiązania kapitałowe, organy sprawujące nadzór nad grupą powinny być w stanie stwierdzić istnienie grupy na podstawie obiektywnych kryteriów, aby zapewnić przewidywalność dla uczestników rynku, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki grupy.
- (2) Aby stwierdzić istnienie podmiotów znajdujących się pod dominującym lub znaczącym wpływem oraz podmiotów zarządzanych w sposób jednolity, organy nadzoru powinny uwzględnić ukierunkowany zestaw elementów w celu wskazania odnośnych czynników określonych w art. 212 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE. Dokonując oceny, organy nadzoru powinny uwzględniać wszystkie te elementy, biorąc pod uwagę specyfikę grupy. Organy nadzoru powinny mieć jednak możliwość uznania zgodności z co najmniej jednym z tych elementów za wystarczającą, by stwierdzić, że spełniony został odpowiedni czynnik określony w art. 212 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE. Organy nadzoru nie powinny brać pod uwagę tych czynników oddzielnie, a w swojej ocenie powinny uwzględniać rodzaj przedmiotowych podmiotów i ich strukturę organizacyjną.
- (3) Aby stwierdzić istnienie podmiotów znajdujących się pod dominującym lub znaczącym wpływem oraz podmiotów zarządzanych w sposób jednolity, organy nadzoru powinny ocenić, czy występują prawa wynikające z umowy. W przypadku braku praw wynikających z umowy lub w przypadku, gdy te prawa wynikające z umowy nie są same w sobie wystarczające, aby stwierdzić istnienie kontroli lub

⁴ Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj>.

możliwości wpływania przez osobę fizyczną lub podmiot na decyzje, w tym finansowe, innego podmiotu, organy nadzoru powinny wziąć pod uwagę dodatkowe czynniki jakościowe.

- (4) Dokonując oceny, czy działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego, organy nadzoru powinny przeprowadzić kompleksową ocenę koncentrującą się na ochronie ubezpieczających i beneficjentów oraz na stabilności finansowej rynku przyjmującego państwa członkowskiego.
- (5) Wysoka koncentracja działalności transgranicznej może wskazywać na znaczną zależność zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji od rynku przyjmującego państwa członkowskiego, co może stwarzać ryzyka systemowe. W związku z tym organy nadzoru powinny przyrzeć się koncentracjom działalności transgranicznej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji prowadzonej na rynku przyjmującego państwa członkowskiego.
- (6) Niedawne przypadki upadłości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji prowadzących działalność transgraniczną pokazały, że organy nadzoru muszą zapewnić, aby zakłady te właściwie zarządzały tą działalnością. Organ nadzoru powinien zatem przyrzeć się wpływowi tej działalności na rynek ubezpieczeń oraz na ubezpieczających i beneficjentów w przyjmującym państwie członkowskim. Ocena ta powinna uwzględniać różny stopień szczegółowości działalności transgranicznej danego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w porównaniu z całkowitą działalnością tego zakładu lub z całym rynkiem ubezpieczeń przyjmującego państwa członkowskiego, w tym określone segmenty, linie biznesowe, ryzyka ubezpieczeniowe lub rodzaj produktów ubezpieczeniowych.
- (7) Ubezpieczający i beneficjenci czerpią korzyści z dostępności konkurencyjnych produktów ubezpieczeniowych, które mogą zaspokoić podobny popyt i podobne potrzeby. Chociaż transgraniczna dystrybucja produktów ubezpieczeniowych na rynku przyjmującego państwa członkowskiego może zwiększyć asortyment dostępnych produktów, które zaspokajają podobny popyt i podobne potrzeby, może również go ograniczyć. Ograniczenie lub niedostępność porównywalnych produktów zaspokajających podobne potrzeby może prowadzić w szczególności do sytuacji, w której transgraniczne produkty lub polisy mają znaczną przewagę cenową nad produktami, z którymi konkurują, lub posiadają cechy dostosowane do indywidualnych potrzeb, które posiada niewiele innych produktów lub nie posiada ich żaden inny produkt. Niższy stopień substytucyjności produktów w wyniku działalności transgranicznej może pogłębić skutki potencjalnej upadłości przedsiębiorstwa transgranicznego dla ubezpieczających i beneficjentów. W związku z tym organy nadzoru powinny rozważyć poziom substytucyjności i potencjalną szkodę dla ubezpieczających i beneficjentów na rynku przyjmującego państwa członkowskiego.
- (8) Warunki i kryteria, które organy nadzoru mają stosować przy określeniu, jaka działalność zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego, powinny zapewnić organowi nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego ramy identyfikacji tych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji. Jednocześnie rynki ubezpieczeń państw członkowskich mają swoją specyfikę w odniesieniu do konkretnych segmentów, linii biznesowych, ryzyk ubezpieczeniowych lub rodzaju produktów ubezpieczeniowych.

W związku z tym, biorąc pod uwagę nieodłączne różnice między tymi krajowymi rynkami ubezpieczeń, konieczne jest pozostawienie organowi nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego pewnego stopnia elastyczności przy stosowaniu własnego osądu w granicach tych warunków i kryteriów.

- (9) Organom nadzoru w całej Unii często nie udaje się – na gruncie obecnie obowiązujących przepisów – wypracować wspólnego stanowiska w sprawie sposobu identyfikacji niektórych określonych struktur grupy i zapewnić skutecznej wzajemnej współpracy przy rozwiązywaniu kwestii związanych z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji prowadzącym działalność transgraniczną. W art. 152aa ust. 2 i art. 212 ust. 5 dyrektywy 2009/138/WE przyznano Komisji uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia, odpowiednio, kryteriów pozwalających ustalić, czy transgraniczna działalność ubezpieczeniowa lub reasekuracyjna jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego, oraz czynników służących stwierdzeniu istnienia grup. Kryteria te mają na celu poprawę współpracy i wymiany informacji między organami nadzoru w państwie przyjmującym i w państwie siedziby oraz wspieranie skutecznego i efektywnego nadzoru nad grupą. Dzięki harmonizacji praktyk nadzorczych i określeniu zakresu swobody uznania, jaką dysponują organy publiczne, kryteria te sprzyjają ochronie ubezpieczających, jak i konkurencyjności europejskich ubezpieczycieli i reasekuratorów. Konieczne jest zatem włączenie tych regulacyjnych standardów technicznych do jednego rozporządzenia delegowanego.
- (10) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedłożony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych.
- (11) Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych przeprowadził otwarte konsultacje publiczne w zakresie projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, przeanalizował potencjalne powiązane koszty i korzyści oraz zasięgnął opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Ubezpieczeń i Reasekuracji powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁵,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kontrola lub możliwość wpływania na decyzje podmiotu

1. Dokonując oceny, czy osoba fizyczna lub podmiot mogą wpływać na decyzje innego podmiotu, o czym mowa w art. 212 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2009/138/WE, organy nadzoru uwzględniają następujące prawa wynikające z umowy:
- a) posiadanie udziałów kapitałowych lub praw głosu związanych z wszelkimi prawami wynikającymi z umowy, w tym potencjalnych praw głosu wynikających z warrantów, opcji, instrumentów zamiennych lub kontraktów terminowych typu forward;

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2010/1094/oj>).

- b) wszelkie ustalenia umowne między osobą fizyczną lub podmiotem, co do których istnieje podejrzenie, że mogą wpływać na decyzje danego podmiotu, a posiadaczami praw głosu lub innymi podmiotami mogącymi wpływać na decyzje danego podmiotu;
 - c) prawa wynikające z członkostwa, w przypadku gdy dany podmiot jest towarzystwem ubezpieczeń wzajemnych lub innym zakładem ubezpieczeń opartym na zasadzie wzajemności;
2. W przypadku braku praw wynikających z umowy, o których mowa w ust. 1, lub w przypadku gdy te prawa wynikające z umowy nie są same w sobie wystarczające, aby stwierdzić istnienie ze strony osoby fizycznej lub podmiotu kontroli lub możliwości wpływania na decyzje, w tym finansowe, innego podmiotu, organy nadzoru rozważają, czy taką kontrolę lub możliwość wywierania wpływu uzyskuje się za pomocą następujących elementów:
- a) możliwości, niezależnie od jakichkolwiek praw wynikających z umowy, w tym przez obecność tych samych przedstawicieli akcjonariuszy na walnych zgromadzeniach lub przez wspólne wnioski dotyczące decyzji tych przedstawicieli:
 - (i) wpływania na proces nominacji dotyczący wyboru członków organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego danego podmiotu, w tym proces uzyskiwania pełnomocnictw od innych posiadaczy praw głosu;
 - (ii) powoływania lub zatwierdzania osób, które faktycznie zarządzają danym podmiotem lub są odpowiedzialne za kluczowe, krytyczne lub ważne funkcje;
 - (iii) wpływania na dany podmiot, aby zawierał istotne transakcje lub wetował zmiany w tych istotnych transakcjach;
 - (iv) wpływania na istotne zmiany sytuacji finansowej i sytuacji w zakresie wypłacalności lub modelu biznesowego danego podmiotu;
 - b) czy organy administrujące, zarządzające lub nadzorcze tych podmiotów mają tych samych członków;
 - c) czy członkowie organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego danego podmiotu lub osoby, które faktycznie zarządzają tym podmiotem lub są odpowiedzialne za inne kluczowe, krytyczne lub ważne funkcje w tym podmiocie, są stronami powiązanymi z osobą fizyczną lub podmiotem, co do których istnieje podejrzenie, że mogą wpływać na decyzje danego podmiotu w rozumieniu Międzynarodowego Standardu Rachunkowości 24 przyjętego rozporządzeniem Komisji (UE) 2023/1803⁶, lub pełnią tę samą funkcję w innym podmiocie, co do którego istnieje podejrzenie, że może wpływać na decyzje danego podmiotu;
 - d) czy członkowie organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego danego podmiotu lub osoby, które faktycznie zarządzają tym podmiotem lub są odpowiedzialne za kluczowe, krytyczne lub ważne funkcje w tym podmiocie, są aktualnymi lub byłymi pracownikami osoby fizycznej lub jakiegokolwiek

⁶ Rozporządzenie Komisji (UE) 2023/1803 z dnia 13 września 2023 r. przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 237 z 26.9.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1803/oj>).

podmiotu należącego do grupy innego podmiotu, co do którego istnieje podejrzenie, że może wpływać na decyzje danego podmiotu.

Artykuł 2

Silna zależność od podmiotu lub osoby prawnej lub fizycznej

1. Do celów art. 212 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2009/138/WE za odpowiadającą transakcjom lub operacjom finansowym uznaje się dowolną z następujących pozycji:
 - a) akcje, zobowiązania podporządkowane;
 - b) podział kosztów;
 - c) uzgodnienia podatkowe;
 - d) umowę przeniesienia długu;
 - e) umowę udzielenia pożyczki papierów wartościowych lub umowę z udzielonym przyrzeczeniem odkupu papierów wartościowych;
 - f) pożyczki lub inne mechanizmy finansowania;
 - g) zobowiązanie pozabilansowe lub umowę o solidarność;
 - h) gwarancje pokrywające znaczną część zobowiązań;
 - i) umowę reasekuracji.
2. Do celów art. 212 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2009/138/WE za odpowiadającą transakcjom lub operacjom niefinansowym uznaje się dowolną z następujących pozycji:
 - a) outsourcing kluczowych, podstawowych lub ważnych funkcji lub czynności operacyjnych;
 - b) współdzielenie jakichkolwiek funkcji lub czynności technicznych lub operacyjnych, w tym sprzętu lub oprogramowania, systemów informacyjnych lub pracowników;
 - c) współdzielenie marki, polityki cenowej, likwidacji szkód, dostawcy usług, kanału dystrybucji, komunikacji lub marketingu;
 - d) udostępnianie danemu podmiotowi informacji technicznych o zasadniczym znaczeniu.

Artykuł 3

Koordinacja decyzji finansowych lub inwestycyjnych

1. Dokonując oceny, czy istnieją dowody na koordynację decyzji finansowych lub inwestycyjnych między dwoma podmiotami lub większą ich liczbą, o czym mowa w art. 212 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2009/138/WE, organy nadzoru biorą pod uwagę następujące elementy:
 - a) istnienie organów decyzyjnych, w tym komitetów, w ramach których pracownicy tych podmiotów współpracują i podejmują decyzje dotyczące strategii finansowych lub inwestycyjnych grupy lub które składają się z osób wyznaczonych przez grupę;
 - b) istnienie podobnych strategii inwestycyjnych lub ekspozycji tych podmiotów na ryzyko;

- c) istnienie podobnej lub skoordynowanej reprezentacji tych podmiotów przed organami nadzoru oraz informacji zwrotnych od tych podmiotów przekazywanych organom nadzoru, w szczególności w odniesieniu do strategii finansowych lub inwestycyjnych.
2. W przypadku gdy organy nadzoru zidentyfikują co najmniej dwa z elementów, o których mowa w ust. 1, uznaje się, że istnieją dowody, na istnienie koordynacji decyzji finansowych lub inwestycyjnych.

Artykuł 4

Skoordynowane i spójne strategie, operacje lub procesy

1. Dokonując oceny, czy istnieją dowody na istnienie skoordynowanych i spójnych strategii, operacji lub procesów między dwoma podmiotami lub większą ich liczbą, o czym mowa w art. 212 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2009/138/WE, organy nadzoru biorą pod uwagę istnienie jakichkolwiek praw wynikających z umowy lub aktów założycielskich, lub umów spółki.
2. W przypadku braku praw wynikających z umowy, o których mowa w ust. 1, lub w przypadku gdy te prawa wynikające z umowy nie są same w sobie wystarczające, aby stwierdzić istnienie skoordynowanych i spójnych strategii, operacji lub procesów, organy nadzoru rozważają również, czy taką koordynację uzyskuje się za pomocą następujących elementów:
- a) takich samych lub podobnych strategii działalności, polityk cenowych, procesów likwidacji szkód, tworzenia rezerw i dostawców istotnych usług;
 - b) podobnych polityk w odniesieniu do zarządzania ryzykiem i zarządzania kapitałem, w tym podobnej i skoordynowanej polityki w zakresie wypłaty dywidend;
 - c) podobnych systemów zarządzania ryzykiem lub kontroli wewnętrznej;
 - d) podobnych ustaleń dotyczących outsourcingu funkcji lub działalności ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej bądź dostawców usług mających bliskie powiązania z tymi podmiotami;
 - e) tej samej fizycznej lokalizacji siedziby lub współdzielonych nieruchomości;
 - f) podobnej lub skoordynowanej reprezentacji przed organami nadzoru i podobnych lub skoordynowanych informacji zwrotnych dla organów nadzoru.

Artykuł 5

Warunki i kryteria oceny istotności transgranicznej działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego

1. Dokonując oceny, czy działalność prowadzona przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ramach prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 152aa ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/138/WE, organ nadzoru tego przyjmującego państwa członkowskiego bierze pod uwagę następujące warunki i kryteria:
- a) czy działalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest skoncentrowana, biorąc pod uwagę:

- (i) udział działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w przyjmującym państwie członkowskim, mierzony jako roczna składka przypisana brutto odpowiadająca działalności prowadzonej przez ten zakład w tym przyjmującym państwie członkowskim, w porównaniu z całkowitą roczną składką przypisaną brutto tego zakładu;
 - (ii) udział zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w rynku przyjmującego państwa członkowskiego, mierzony w ujęciu całego rynku ubezpieczeń lub rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji w zakresie ubezpieczeń na życie, lub rynku ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie i reasekuracji w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie;
 - b) czy działalność prowadzona przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma istotny wpływ na którykolwiek z następujących elementów:
 - (i) określone linie biznesowe, ryzyka ubezpieczeniowe lub produkty ubezpieczeniowe uznane za ważne przez organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego ze względu na specyfikę krajowego rynku ubezpieczeń, w tym ubezpieczeń obowiązkowych;
 - (ii) ochronę ubezpieczających i beneficjentów w przyjmującym państwie członkowskim.
2. Do celów ust. 1 lit. a) pkt (ii) organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego za miarę udziału w rynku, o którym mowa w tym ustępie, przyjmuje jeden z poniższych elementów lub oba poniższe elementy:
- a) w odniesieniu do działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie – odsetek rocznych składek przypisanych brutto odpowiadających tej działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w tym przyjmującym państwie członkowskim w porównaniu z łączną roczną składką przypisaną brutto z tytułu działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie na rynku ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie i reasekuracji w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie w przyjmującym państwie członkowskim;
 - b) w odniesieniu do działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w zakresie ubezpieczeń na życie – odsetek rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto lub rocznych składek przypisanych brutto odpowiadających tej działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w tym przyjmującym państwie członkowskim w porównaniu z, odpowiednio, łącznymi rezerwami techniczno-ubezpieczeniowymi brutto lub łącznymi rocznymi składkami przypisanymi brutto z tytułu działalności w zakresie ubezpieczeń na życie na rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji w zakresie ubezpieczeń na życie w przyjmującym państwie członkowskim.
3. Do celów ust. 1 lit. b) organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego ocenia istotność wpływu w odniesieniu do następujących czynników:
- a) udziału w rynku określonych linii biznesowych, ryzyk ubezpieczeniowych lub produktów ubezpieczeniowych na rynku przyjmującego państwa członkowskiego;

- b) poziomu substytucyjności na rynku przyjmującego państwa członkowskiego, przy czym substytucyjność ocenia się zgodnie z tymi samymi warunkami, które określono w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 5 ust. 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2025/1⁷;
 - c) potencjalnej szkody dla ubezpieczających i beneficjentów na rynku przyjmującego państwa członkowskiego.
4. Do celów ust. 3 lit. a) organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego stosuje wszelkie kryteria ilościowe w celu ustalenia udziałów w rynku określonych linii biznesowych, ryzyk ubezpieczeniowych lub produktów ubezpieczeniowych, w tym następujące kryteria:
- a) poziom składek lub rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;
 - b) liczbę ubezpieczających lub ubezpieczonych;
 - c) liczbę umów ubezpieczenia;
 - d) sumę ubezpieczenia;
 - e) liczbę ubezpieczonych pojazdów.
5. Do celów ust. 3 lit. c) organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego stosuje wszelkie kryteria ilościowe lub jakościowe do celów określenia potencjalnej szkody dla ubezpieczających i beneficjentów, w tym:
- a) czy liczba zażaleń jest wyższa od średniej;
 - b) stawki prowizji;
 - c) wzrost składki przypisanej brutto w poprzednim roku obrotowym.

Artykuł 6 **Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16.7.2026 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/1 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz zmieniająca dyrektywy 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2007/36/WE, 2014/59/UE i (UE) 2017/1132 oraz rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 806/2014 i (UE) 2017/1129 (Dz.U. L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).